

Samenvatting 'Teaching in the Norwegian 'Dialect Paradise' door Stian Hårstad

In *Teaching in the Norwegian 'Dialect Paradise'* wordt uitgelegd dat in Noorwegen wettelijk is vastgelegd dat het onderwijs de lokale dialecten van de leerlingen respecteert. Dit beleid gaat terug tot 1878, toen het Noorse parlement besloot dat het onderwijs "zoveel mogelijk in het dialect van de kinderen" moest plaatsvinden. Deze benadering is bedoeld om de diversiteit aan dialecten in Noorwegen te behouden, een land dat bekend staat om zijn grote verscheidenheid aan lokale varianten.

Volgens de huidige wetgeving (onderwijswet van 1998, §2-5) mogen leerlingen en docenten zelf beslissen welke gesproken variëteit zij gebruiken in de mondelinge lesinstructie. De school dient echter rekening te houden met de taal van de leerlingen bij de keuze van woorden en uitdrukkingen. Dit betekent dat dialecten niet alleen in informele contexten, maar ook in formele onderwijsomgevingen gebruikt worden.

In de praktijk resulteert dit in een situatie waarin zowel leraren als leerlingen hun eigen dialect spreken tijdens mondelinge oefeningen. Wanneer echter hardop uit een tekst in Bokmål of Nynorsk wordt voorgelezen, moet die specifieke standaard worden gebruikt. Bokmål is de meest gebruikte geschreven norm in het onderwijs, met 85-90% van de leerlingen die deze standaard volgen. Hoewel Nynorsk en Bokmål wettelijk gelijk zijn, wordt Bokmål vaak gezien als de neutrale norm vanwege de overeenkomst met dialecten in Oost-Noorwegen, met name rond Oslo. Nynorsk wordt vaker geassocieerd met het westen en landelijke gebieden van Noorwegen.

Hoewel sommige leraren mogelijk correcties aanbrengen of opmerkingen maken over het taalgebruik van leerlingen, zijn er geen gestandaardiseerde mondelinge normen. Dialecten blijven dus prominent aanwezig in de klas, wat bijdraagt aan de taalbewustheid van de leerlingen.